

Vergaderjaar 1995–1996

24 554

Invoering van de Arbeidsvoorzieningswet 1996 (Invoeringswet Arbeidsvoorzieningswet 1996)

Nr. 5

NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET VERSLAG

Ontvangen 13 maart 1996

I. ALGEMEEN

1. Inleiding

Door verschillende fracties zijn opmerkingen gemaakt met betrekking tot de volgtijdelijke behandeling van het onderhavige wetsvoorstel en het wetsvoorstel Arbeidsvoorzieningswet 1996. De samenhang tussen beide wetsvoorstellen is evident. Wat de regering betreft is een gecombineerde behandeling van beide wetsvoorstellen in het vervolg van praktische waarde. Uiteraard ligt de beslissing daartoe bij de Kamer.

De leden van de fractie van D66 vragen of invoering van de Arbeidsvoorzieningswet voor 1 januari 1997 nog reëel mogelijk wordt geacht. Naar het oordeel van de regering is dat mogelijk en gewenst; uiteraard is dit mede afhankelijk van het verloop van de parlementaire behandeling.

De opmerking van de leden van de GPV-fractie over het uitbesteden van bemiddelingsactiviteiten komt uitgebreid aan de orde in paragraaf vier.

2. Overgangsrecht

De leden van de fractie van het CDA menen dat het samenstel van mogelijkheden en bevoegdheden, die ten tijde van de actuele inwerking-treding in alle wenselijkheden moet voorzien, onnodige chaos en onzekerheid met zich brengt. Ook de leden van de VVD-fractie wijzen op het risico van een buitengewoon complexe overgangperiode en vragen om een uitgebreide reactie.

De vrees voor chaos en onzekerheid met betrekking tot de inwerking-treding van de nieuwe Arbeidsvoorzieningswet is naar het oordeel van de regering ongegrond: juist ter voorkoming van onwerkbaar situaties is in dit wetsvoorstel voorzien in een ruim scala aan mogelijkheden ten behoeve van een goede invoering van de nieuwe wet. Niet te ontkennen valt dat sprake zal zijn van een complexe overgangssituatie, maar juist met het oog daarop worden de verschillende bevoegdheden voorgesteld. Ook bij de inwerkingtreding van de wet met ingang van een kalenderjaar

is sprake van overgang van een oud naar een nieuw regiem. Met het oog daarop zal geregeld moeten worden dat, nadat het nieuwe recht van kracht is geworden, de afwikkeling van verstreken jaren nog volgens oud recht zal kunnen plaatsvinden. Dit is inherent aan iedere overgang van oud naar nieuw. Anders dan deze leden lijken te menen heeft de Raad van State in zijn advies (punt 4) ook niet in algemene zin in verband met de overgangssituatie geadviseerd de datum van inwerkingtreding op 1 januari te bepalen; de opmerking van de Raad betref in het bijzonder de begrotings-systematiek, en daaraan lag – de overigens onjuiste – veronderstelling ten grondslag dat bij inwerkingtreding van de wet in de loop van een kalenderjaar in dat jaar met verschillende begrotingen en begrotingssystematieken zou moeten worden gewerkt. Uit het voorgaande blijkt – dit in antwoord op een opmerking van de leden van de D66-fractie – dat van wijziging van begroting en begrotingssystematiek in de loop van een kalenderjaar geen sprake hoeft te zijn; wel kan met het oog op de voorbereiding van een nieuw begrotingsjaar, respectievelijk de afwikkeling van oude jaren, van inwerkingtreding van bepalingen anders dan met ingang van een nieuw kalenderjaar sprake zijn.

Overigens is het uiteraard van het grootste belang dat de desbetreffende voorzieningen tijdig en zorgvuldig worden voorbereid. Gelet op het grote belang ook voor de Arbeidsvoorzieningsorganisatie bij een goede invoering van de nieuwe wet en derhalve ook bij de te treffen overgangsvoorzieningen, zal daarover goed overleg met Arbeidsvoorziening worden gevoerd.

Gelet op het voorgaande kan naar het oordeel van de regering niet gesproken worden van onaanvaardbare onzekerheid of onduidelijkheid met betrekking tot de bevoegdheden die ten behoeve van een goede invoering van de nieuwe Arbeidsvoorzieningswet worden voorgesteld. In dat verband zij er ook nog eens op gewezen dat de wetgever de desbetreffende bevoegdheden uitdrukkelijk heeft geclausuleerd («met het oog op een goede invoering»; «voor zover dat in verband met de datum van inwerkingtreding ... noodzakelijk is»).

Met betrekking tot de opmerkingen van de leden van de fractie van D66 betreffende centralisatie van bevoegdheden naar CBA en minister, gepaard met gedetailleerde regelgeving, zij verwezen naar de hoofdstukken 4 en 5 van de nota naar aanleiding van het verslag Arbeidsvoorzieningswet 1996. Deze leden vroegen voorts naar de ratio van de bepaling (artikel 16, eerste lid) om bestaande deelnemingen een jaar na inwerkingtreding van de wet onder het goedkeuringsvereiste van artikel 10, tweede lid, van de Arbeidsvoorzieningswet 1996 te brengen; tevens verzochten deze leden om een overzicht van de bestaande deelnemingen. Een overzicht als door deze leden verzocht is op dit moment in voorbereiding. Op basis van een eerste, nog niet uitputtende inventarisatie blijkt dat oprichtingen/deelnemingen in elk geval voorkomen ten behoeve van uitvoering van beleid, ten behoeve van huisvesting (stichting beheert een pand en Arbvo huurt een deel) en in het kader van de verzelfstandiging van de Centra Vakopleiding. De bestuurlijke betrokkenheid bij Start is inmiddels beëindigd. Bij oprichting/deelname om beleidsmatige redenen gaat het bijvoorbeeld om het Landelijk Dienstverlenend Centrum in Leeuwarden (ten behoeve van ondersteuning van Adviesbureaus voor beroep en opleiding), dat is opgericht door CBA en OCW. Een ander voorbeeld is de oprichting van een stichting door RBA Flevoland, die als formele werkgever optreedt voor werknemers in het kader van een experiment met activering van uitkeringsgelden. Zodra een volledig overzicht beschikbaar is, zal u dat worden toegezonden.

Zoals in de nota naar aanleiding van het verslag over de Arbeidsvoorzieningswet 1996 wordt uiteengezet, is inzicht gewenst zowel in nieuwe als in bestaande deelnemingen, teneinde te kunnen beoordelen of een gekozen constructie geen bezwaren oproept uit een oogpunt van organisatorische en financiële helderheid en eventuele risico's op die terreinen, alsmede mogelijk gevaar van belangenconflicten, een en ander met name in verband met de inzet van publieke middelen en de ministeriële verantwoordelijkheid daarvoor. Deze beoordeling is gewenst, ongeacht of het gaat om samenwerkingsvormen als hier bedoeld waarmee uitvoering wordt gegeven aan de verplichting tot samenwerking tussen Arbeidsvoorziening, bedrijfsverenigingen en gemeenten, dan wel om (mede)oprichtingen of deelnemingen tezamen met anderen. Het wetsvoorstel is ook op dit punt in overeenstemming met de concept-aanwijzingen inzake zelfstandige bestuursorganen.

Beoordeling van de genoemde aspecten kan niet op afdoende wijze plaatsvinden in het kader van de jaarlijkse beleids- en begrotingscyclus, zoals deze leden suggereren; daarvoor kan immers per geval bestudering van statuten, oprichtingsaktes, e.d. nodig zijn en genoemde jaarstukken zullen zodanig specifieke informatie niet bevatten.

De ratio van de termijn van één jaar voor bestaande deelnemingen tenslotte is gelegen in de wenselijkheid enige tijdruimte beschikbaar te stellen voor eventuele noodzakelijke aanpassingen van statuten e.d., alsmede om – in voorkomend geval – een bestaande deelneming ordentelijk te kunnen beëindigen en afwikkelen.

De leden van de GPV-fractie vinden het opvallend dat in het wetsvoorstel niet wordt geregeld dat bedrijfsverenigingen nieuwe en bestaande samenwerkingsvormen met derden met terugwerkende kracht ter toestemming moeten voorleggen aan de minister. Deze leden vrezen dat daardoor de mogelijkheid bestaat dat de bedrijfsverenigingen nadat met Arbeidsvoorziening afspraken zijn gemaakt over de aanwending van de zogenoemde Veegwetbudgetten, eigen bemiddelingsorganisaties in het leven roepen. Op basis van de Osv zijn de bedrijfsverenigingen verplicht al hun werkzaamheden uit te besteden aan een erkende uitvoeringsinstelling. De bedrijfsverenigingen kunnen derhalve geen eigen bemiddelingsorganisaties in het leven roepen. In het onderhavige wetsvoorstel (artikel 72, derde lid WW) wordt de bedrijfsvereniging verplicht om bemiddelingsactiviteiten ten behoeve van moeilijk plaatsbare werkloze werknemers in te kopen bij Arbeidsvoorziening of derden, niet zijnde de erkende uitvoeringsinstellingen. Ook uitvoeringsinstellingen mogen dus niet zelf bemiddelen. Het is daarom niet mogelijk dat er binnen de publieke uitvoering van de werknemersverzekeringen bemiddelingsorganisaties worden opgebouwd. Het Ctsv (niet het Tica) houdt toezicht op de uitvoering van de werknemersverzekeringen en zal worden verzocht in diens toezichtsbeleid nadrukkelijk de uitvoering van de inkoopbepalingen te controleren.

De leden van de GPV-fractie constateren terecht dat niet is voorzien in overgangsrecht voor de (eerste) benoeming van de twee door de gezamenlijke RBA's voor te dragen leden van het CBA; dit is toegelicht op pag. 3 van de memorie van toelichting. De vragen die deze leden vervolgens in dit verband stellen hebben evenwel geen betrekking op de overgangssituatie doch gelden in het algemeen. Immers, het uitblijven van overeenstemming tussen de RBA's over een voordracht zou zich ook los van de invoering van de nieuwe wet kunnen voordoen. Er is bewust afgezien van het treffen van een voorziening in de wet voor deze situatie: het is niet aannemelijk dat gezamenlijke voordrachten niet tot stand zullen komen, laat staan dat zulks regelmatig het geval zal zijn. Daar komt bij dat niet direct duidelijk is hoe een wettelijke oplossing van dit probleem eruit zou moeten zien; in elk geval zou daartoe met het stellen van een termijn –

zoals deze leden suggereren – niet kunnen worden volstaan. Dat laat immers ongeregeld wat bij overschrijding van die termijn zou moeten gebeuren; daarvoor zou weer meer en ingewikkelder regelgeving nodig zijn.

3. Vergunningsstelsels arbeidsbemiddeling en ter beschikking stellen van arbeidskrachten

Verschillende fracties hebben erop gewezen dat door de voorgestelde artikelen 19 en 20 het vergunningenstelsel voor het ter beschikking stellen van arbeidskrachten in stand blijft tot een nader te bepalen tijdstip, hetgeen een onzekerheid teweeg brengt, welke door deze fracties ongewenst wordt geacht.

De vraag naar het al dan niet continueren van bedoeld vergunningenstelsel is inderdaad reeds geruime tijd in discussie. In november 1993 heeft het toenmalige kabinet hierover advies gevraagd aan de SER. Het advies van de SER was op dit punt verdeeld. Zoals in de Nota Flexibiliteit en Zekerheid (Kamerstukken 1995–1996, 24 543 nr. 1) is vermeld heeft het kabinet hierover nog geen definitief standpunt ingenomen, doch wordt het advies van de Stichting van de Arbeid afgewacht. De Stichting heeft bericht haar advies waarschijnlijk op 4 april 1996 te zullen uitbrengen. Naar verwachting zal het kabinet spoedig daarna tot een definitief besluit kunnen komen. Het onderbrengen van dit vergunningstelsel in de Invoeringswet Arbeidsvoorzieningswet 1996 is dan ook niet meer dan een tijdelijke oplossing, welke noodzakelijk is omdat het vergunningenstelsel nu is vastgelegd in de Arbeidsvoorzieningswet welke intrekking thans aan de orde is.

In dit verband wordt ook de vraag gesteld of deze Invoeringswet niet voor «andere» doelen wordt gebruikt. Voor zover deze fracties daarmee zouden willen aangeven dat naar hun mening de handhaving van de vergunningstelsels c.a. geen invoerings- of overgangsrecht betreft en uit dien hoofde niet in dit wetsvoorstel thuishoort, zij – onder verwijzing naar paragraaf 3 van de memorie van toelichting – nog eens opgemerkt dat het naar de bedoeling van het kabinet zal gaan om een tijdelijke handhaving die reeds om die reden goed past in een invoeringswet.

De fracties van CDA en VVD hebben er terecht op gewezen dat door het bepaalde in artikel 21 op degenen die arbeidskrachten ter beschikking stellen een nieuwe verplichting wordt gelegd; namelijk de plicht om het van de opdrachtgever ontvangen document inzake de verlangde beroepskwalificaties en de kenmerken van de arbeidsplaats door te geleiden aan de arbeidskracht. De opdrachtgever/inlener is op grond van artikel 4, vijfde lid van de Arbeidsomstandighedenwet verplicht dit document aan het uitzendbureau te verstrekken. Beide verplichtingen betreffen een verplichte implementatie van de Richtlijn van de Raad van de EG ter bevordering van de verbetering van de veiligheid en de gezondheid op het werk van de werknemers met arbeidsbetrekkingen voor bepaalde tijd of uitzendarbeid-betrekkingen. Het belang van een goede voorlichting van de uitzendkracht over de aard en de risico's van zijn arbeidsplaats staat buiten kijf. Deze bepaling zou hoe dan ook, zowel bij handhaving van de bestaande wet als bij invoering van de nieuwe wet, ingevoerd moeten worden. Deze verplichting staat voorts ook los van de (tijdelijke) handhaving van het vergunningsstelsel; ook zonder de gelding van zo'n stelsel dient – op grond van de EG-richtlijn – deze verplichting te worden ingevoerd.

4. Samenwerking en inkoopconstructie

De leden van de PvdA-fractie merken op dat de samenwerking en de inkoop zowel op basis van landelijke als regionale afspraken van de grond moet komen. Het gaat daarbij om het prestatiebudget van Arbeidsvoorziening en afspraken met sociale diensten en bedrijfsverenigingen. Zij wijzen erop dat de bedrijfsverenigingen landelijk georganiseerd zijn en dat de gemeentelijke sociale diensten autonoom zijn en stellen de vraag of er met alle gemeentelijke sociale diensten afspraken gemaakt moeten worden en hoe dit in de praktijk moet gaan lopen. Hoe verhouden zich de regionale verantwoordelijkheid en de centrale aansturing?

In antwoord hierop het volgende. Het CBA verdeelt het prestatiebudget over de regio's. De RBA's maken – met inachtneming van daartoe door het CBA te verstrekken algemene voorschriften en prioriteiten – een beleidsplan en regionale begroting. Dit beleidsplan dient een omschrijving te bevatten van de wijze waarop met de bedrijfsverenigingen en met burgemeester en wethouders van de gemeenten wordt samengewerkt (artikelen 52 en 54 Arbeidsvoorzieningswet 1996). In aanvulling op dit algemene kader kunnen het CBA en de bedrijfsverenigingen op landelijk niveau (kader-)afspraken maken over de inzet van een deel van het prestatiebudget voor moeilijk plaatsbare WW-gerechtigden. De feitelijke uitvoering zal altijd op regionaal niveau plaatsvinden.

Met betrekking tot de gemeenten geldt nog het volgende. De Algemene bijstandswet bevat – evenals de Arbeidsvoorzieningswet – een samenwerkingsverplichting tussen gemeente en de Arbeidsvoorzieningsorganisatie. Tevens hebben de gemeenten op grond van de Algemene bijstandwet de verplichting om in gemeentelijke uitstroombelangen het gemeentelijk activerings- en uitstroombelangen op een gestructureerde wijze vorm te geven, waarbij er een afstemming met het beleidsplan van het RBA zal moeten plaatsvinden. Het gaat hierbij om het tot stand brengen van een op de lokale maat toegesneden aanpak, waarbij rekening wordt gehouden met de eigen gemeentelijke problematiek en de kenmerken van het eigen bestand. In beginsel zullen dus tussen het RBA en alle in de betreffende regio aanwezige gemeenten afspraken moeten worden gemaakt over het activerings- en uitstroombelangen en zal vastgesteld moeten worden welke diensten van het RBA gewenst zijn en in welke mate. Dit sluit natuurlijk niet uit dat terwille van de efficiëntie gemeenten hun overleg met het RBA coördineren c.q. komen tot een gezamenlijk overleg. In dat kader mag verwacht worden dat de gemeentelijke vertegenwoordigers in het RBA-bestuur een initiërende rol spelen.

De leden van de PvdA-fractie vroegen op basis waarvan door het Tica de verdeling van het budget over de regio's plaats vindt.

Het Tica verdeelt de inkoopbudgetten over de bedrijfsverenigingen en niet over de regio's. Het Tica heeft onlangs bijvoorbeeld voor het Veegwetbudget voor het kalenderjaar 1996 een regeling vastgesteld. Ten behoeve van de verdeling over de bedrijfsverenigingen van het totale budget voor het kalenderjaar 1996 hanteert het Tica een objectieve verdeelsleutel. Elke bedrijfsvereniging krijgt een deel van het totale budget voor 1996 dat overeenkomt met het relatieve aandeel per bedrijfsvereniging in het totale bestand beëindigde WW-gevallen met een uitkeringsduur langer dan een half jaar in de laatste twee kwartalen van het kalenderjaar 1994 en de eerste twee kwartalen van het kalenderjaar 1995.

Het Tica heeft mede na overleg met de bedrijfsverenigingen, uitvoeringsinstellingen en Arbeidsvoorziening besloten om verder zo weinig mogelijk regels te stellen, zodat contractpartijen in de gelegenheid worden gesteld om op regionale en sectorale niveaus verschillende invullingen te geven. De bedrijfsverenigingen zijn derhalve verantwoor-

delijk voor een eventuele verdeling over regio's. Denkbaar is dat zij op landelijk niveau afspraken maken met het CBA.

Het nieuwe artikel 72 Werkloosheidswet alsmede de Veegwet schrijven voor dat het geld besteed moet worden aan de moeilijk plaatsbare WW-gerechtigden. Op basis van de gezamenlijke indicatie van de bedrijfsvereniging (uitvoeringsinstellingen) en de Arbeidsvoorzieningsorganisatie wordt bepaald wie moeilijk plaatsbaar is.

De leden van de PvdA-fractie wijzen er op dat inkoop ingevolge artikel 72 WW wordt beperkt tot moeilijk plaatsbaren. Deze leden kunnen zich voorstellen dat in een situatie die bij Fokker mogelijk zal ontstaan een bedrijfsvereniging extra inspanningen verricht om mensen elders aan de slag te krijgen. Is dit uitgesloten, zo vragen zij.

De regering vat de vraag zo op dat bedoeld wordt of een bedrijfsvereniging in geval van een massa-ontslag diensten kan inkopen. Immers bedrijfsvereniging en diens uitvoeringsinstelling bemiddelen niet zelf en kunnen dus geen (extra) inspanningen verrichten om mensen elders aan de slag te krijgen (uiteraard kunnen zij wel extra inspanningen verrichten om de vele uitkeringsaanvragen soepel en snel te verwerken). Bedrijfsverenigingen kunnen op basis van het hun beschikbare budget arbeidstoeleidingstrajecten inkopen. De meeste ontslagen werknemers zullen echter geen traject nodig hebben om weer aan de slag te komen. Zij hebben voldoende aan de basisdienstverlening van het arbeidsbureau. De bijzondere bemiddelingsinspanning van Arbeidsvoorziening en de inkoop van arbeidstoeleiding door de bedrijfsvereniging is nadrukkelijk voorbehouden aan moeilijk plaatsbare ontslagen werknemers.

De leden van de PvdA-fractie vragen naar de achtergrond van de in artikel 72, zevende lid, WW opgenomen bevoegdheid tot regelgeving naast het goedkeuringsrecht van het zesde lid van dat artikel. Bij het goedkeuringsrecht op grond van het zesde lid gaat het, behalve om de doelmatigheidstoets van de regelgeving als omschreven op pag. 19 van de MvT (in relatie tot het volume- en arbeidsmarktbeleid van de overheid), om het voorkomen van discrepanties of tegenstrijdigheden met de regelgeving op grond van het vijfde lid van artikel 63 Osv; daarvan zou immers sprake kunnen zijn nu twee verschillende regelgevers (Tica, resp. Kroon/minister) bevoegd zijn met betrekking tot samenhangende onderwerpen. Bovendien is het goedkeuringsrecht naar zijn aard verschillend van de bevoegdheid tot regelgeving. Goedkeuring biedt slechts de mogelijkheid de door het Tica opgestelde regels al dan niet van kracht te laten worden; de bevoegdheid tot regelgeving maakt het mogelijk inhoudelijk ten aanzien van de hier aan de orde zijnde materie regels te stellen. Daarbij dient niet alleen aan regeling van beleidsmatige wenselijkheden te worden gedacht, maar ook – daarop ziet de verwijzing in meer bedoeld zevende lid van art. 72 WW naar het eerste en het derde lid van art. 93a Osv – aan financiële en beheersmatige onderwerpen (omvang van het budget; verantwoording).

De leden van de CDA-fractie pleiten voor een evaluatie van de Veegwet-budgetten, alvorens verder te gaan met het inkoopmodel. Zij vragen wat de criteria en toetsingsmomenten zijn inzake de geleidelijke ontwikkeling van de inkoopfunctie.

Zoals ook aangegeven in de memorie van toelichting zal mede op basis van een evaluatieprogramma de verdere ontwikkeling van het inkoopmodel worden vormgegeven. De eerstkomende jaren moet naar het oordeel van de regering een bescheiden begin worden gemaakt met de inkoop, op basis van de zgn. Veegwetbudgetten. Een belangrijk criterium dat een rol speelt bij de verdere ontwikkeling van het inkoopmodel is een goede afstemming met de ontwikkeling van de procesgerichte samenwerking, zoals die thans door de Regiegroep Samenwerking Werk en

Inkomen van CBA, Tica en VNG wordt vormgegeven. Tweede criterium is het ontstaan van een voldoende existentieel belang bij het uitkeringsorgaan inzake uitstroom van moeilijk plaatsbaren.

Verschillende fracties achten meerdere geldstromen in het kader van de inkoop en daarmee gepaard gaande afstemming bureaucratisch en moeilijk voor de uitvoerbaarheid.

De leden van de CDA-fractie onderschrijven de kritiek van het Tica dat sprake is van gedetailleerde en dwingende regelgeving en vrezende het gevaar van afwentelingsmechanismen, lange beslislijnen, onenigheid over financiering en patstellingen in de gevalshandeling. Deze leden hebben grote moeite met de bureaucratie ten gevolge van de volgtijdelijke afspraken die gemaakt moeten worden: over de verdeling van het prestatiebudget van Arbeidsvoorziening, daarna over de Veegwetgelden en daarna over aanvullende budgetten vanuit de WW. Bovendien kan de minister langs allerlei wegen ingrijpen, hetgeen verlamdend werkt naar de mening van de leden van de CDA-fractie.

De regering is zich terdege bewust van de kritiek van de uitvoeringsorganisaties en onderkent dat sprake is van een vermeerdering van geldstromen en van het gegeven dat de volgtijdelijkheid op zich niet vereenvoudigend werkt. Na ampele overweging acht de regering het thans voorgestane samenstel van bepalingen echter redelijk werkbaar, onder erkenning dat hierin een toegroei besloten ligt naar een nieuwe ordening van verantwoordelijkheden en bevoegdheden. Tot dusverre was sprake van één geldstroom, de rijksbijdrage Arbeidsvoorziening die via het CBA bij de RBA's belandde. Als gevolg van het introduceren van inkoopconstructies ontstaan drie financieringsstromen: de eerder genoemde rijksbijdrage Arbeidsvoorziening, een stroom via een doeluitkering aan gemeenten (op basis van artikel 137a Abw) en een stroom vanuit het Algemeen werkloosheidsfonds via het Tica naar bedrijfsverenigingen op grond van artikel 72 juncto artikel 93a WW (de budgetten op grond van artikel XXXV van de Veegwet zijn slechts een tijdelijke verbijzondering van deze financieringsstroom). Het ontstaan van drie financieringsstromen is uiteraard inherent aan het introduceren van transactie-elementen in de financiering van Arbeidsvoorziening en is op zich ook geen probleem. Zowel het prestatiebudget van Arbeidsvoorziening als de inkoopbudgetten van de uitkeringsorganen hebben betrekking op dezelfde doelgroep: de moeilijk plaatsbaren. Van belang daarom is dat jaarlijks duidelijk wordt wat het RBA gaat financieren uit zijn prestatiebudget, zodat de uitkeringsorganen aanvullend hierop kunnen inkopen. In feite gaat het hier om het formuleren van een samenhangend regionaal beleid, op basis van een analyse van het gemeenschappelijke cliëntenbestand, op grond waarvan vervolgens afspraken worden gemaakt over de inzet van instrumenten en middelen door het RBA, door de gemeenten en door de regionale vestigingen van de uitvoeringsinstellingen sociale verzekeringen. Om de noodzakelijke duidelijkheid met betrekking tot het prestatiebudget te bieden wordt in artikel 72 bepaald dat Arbeidsvoorziening en bedrijfsvereniging een overeenkomst moeten hebben gesloten over de aanwending van de rijksbijdrage Arbeidsvoorziening voor moeilijk plaatsbare WW-gerechtigden, alvorens de bedrijfsvereniging kan inkopen. Hetzelfde zal mutatis mutandis gelden ten aanzien van inkoop door gemeenten. In feite worden Arbeidsvoorziening en de uitkeringsinstanties hiermee nauw met elkaar verbonden: geen inkoop zonder duidelijkheid over de aanwending van de prestatiebijdrage. Om te voorkomen dat de verplichte inkoop bij Arbeidsvoorziening wordt omzeild is tevens bepaald dat vrije winkelnering pas aan de orde is nadat afspraken zijn gemaakt over de verplichte inkoop (uiteraard alleen zolang sprake is van gedwongen winkelnering). Een volgtijdelijkheid met betrekking tot de afspraken is derhalve onvermijdelijk: eerst duidelijkheid

over de aanwending van de prestatiebijdrage, dan inkoop. In het kader van de voorgenomen wijziging van de Organisatiewet sociale verzekeringen (post-nOsv traject) zal worden bezien of het mogelijk is de begrotingscyclus van de bedrijfsverenigingen zodanig aan te passen dat betere samenhang ontstaat met de begrotingscyclus van Arbeidsvoorziening.

De leden van de fractie van de CDA-fractie stellen dat de mogelijkheid voor bedrijfsverenigingen om bemiddelingsactiviteiten niet bij Arbeidsvoorziening, maar bij derden in te kopen er uiteindelijk toeleidt dat met publieke middelen een tweede bemiddelingsorganisatie in het leven wordt geroepen. Ook de leden van de fractie van D66 en GPV vrezen dat onvoldoende gewaarborgd is dat geen alternatieve bemiddelingsorganisaties met publieke middelen worden opgezet.

In antwoord hierop moet allereerst worden gewezen op het onderscheid tussen inkoop en het op poten zetten van een bemiddelingsinstantie met publiek geld. Via de Invoeringswet Arbeidsvoorzieningswet 1996 is de inkoop door bedrijfsverenigingen structureel geregeld in de Werkloosheidswet. Bij de aanwending van deze inkoopmiddelen gaat het nadrukkelijk om inkoop bij Arbeidsvoorziening of derden. Dit betekent dat de inkoopmiddelen niet kunnen worden aangewend voor het optuigen van een tweede bemiddelingscircuit. Daarnaast geldt dat voor de bedragen, die voor de jaren 1996 tot en met 1999 reeds in het kader van de Veegwet zijn gealloceerd voor inkoop van arbeidstoeleiding, sprake is van gedwongen winkelnering bij Arbeidsvoorziening. Nu is het in beginsel mogelijk dat het Tica aan bedrijfsverenigingen een bedrag toekent voor inkoop dat uitstijgt boven de bedragen, genoemd in de Veegwet. Voor dit meerdere geldt dan geen gedwongen winkelnering. De regering wil echter bescheiden beginnen met de inkoop en deze voor de komende jaren beperkt houden tot het niveau van de bedragen, vermeld in de Veegwet. Zonodig kan bij amvb op grond van artikel 72, zevende lid WW, de hoogte van de inkoopbudgetten worden begrensd. Samenvattend ziet de regering vooralsnog geen aanleiding om te veronderstellen dat met de publieke inkoopgelden een tweede bemiddelingsorganisatie in het leven wordt geroepen.

Met betrekking tot gemeenten geldt in dit verband eveneens – dit mede in antwoord op een vraag van de GPV-fractie – dat de doelmotivering krachtens artikel 137a Algemene bijstandswet betrekking heeft op inkoop van diensten. Dit geld kan niet worden aangewend om de oprichting van een bemiddelingsinstantie te financieren.

In zijn algemeenheid kunnen zich met betrekking tot bemiddeling door gemeenten de volgende situaties voordoen. Gemeenten roepen soms een private organisatie (stichting) in het leven die wordt gesubsidieerd en die bijvoorbeeld in het kader van achterstandsbestrijding onder meer arbeidstoeleiding van moeilijk plaatsbaren verzorgt, inclusief concrete bemiddeling. Veelal gaat het om instituuts- en niet om prestatie-financiering. Verder geschiedt bemiddeling naar de markt door JWG- en banenpoolorganisaties in het kader van hun uitstroombestelling. Tenslotte zijn er in het kader van trajectbemiddeling soms organisaties door gemeenten en arbeidsvoorziening gezamenlijk opgericht. De regering vindt het wenselijk dat gemeenten niet zelf nieuwe bemiddelingsorganisaties in het leven roepen, maar gebruik maken van bestaande, professionele organisaties, op basis van inkoop van diensten. De uitstroom uit gesubsidieerde arbeid (JWG, banenpool) en de wijze waarop daarbij samengewerkt wordt met Arbeidsvoorziening zal aan de orde komen in het kader van de voorgenomen Wet Inschakeling Werkzoekenden.

Het eventueel oprichten van een organisatie door een gemeente dient te voldoen aan de voorwaarden die zijn opgenomen in artikel 155 van de

Gemeentewet. In dat artikel wordt bepaald dat een gemeente slechts tot een dergelijke handeling kan overgaan indien dat bijzonder aangewezen is voor de behartiging van het daarmee te dienen openbaar belang. Het in de markt «neerzetten» van een bemiddelingsorganisatie die het vertrouwen moet winnen van het bedrijfsleven is een kostbare zaak en is daarom niet te rechtvaardigen, gelet op de beschikbaarheid van bestaande marktkanalen. Voorts is goedkeuring vereist van Gedeputeerde Staten, die geweigerd kan worden wegens strijd met het zojuist genoemde criterium of anderszins met het recht dan wel wegens andere dringende redenen. De uitvoering van artikel 137a Abw valt verder onder het ministeriële toezicht op de uitvoering van de Abw; langs deze weg wordt mede gewaarborgd dat geen ondoelmatige besteding van middelen plaatsvindt.

Gemeenten hoeven niet in alle gevallen verplicht gebruik te maken van de Arbeidsvoorzieningsorganisatie, dit in antwoord op een vraag van de GPV-fractie. De verplichting geldt alleen voor de inkoop op grond van de doeluitkering op basis van artikel 137a Abw, tot het op grond van artikel 33 te bepalen tijdstip. Gemeenten zijn uiteraard vrij om met eigen middelen arbeidsbemiddeling bij particuliere instellingen in te kopen.

De leden van de VVD-fractie vragen om een uitgebreider onderbouwing van de periode van gedwongen winkelnering en vragen waarom een verlenging van deze verplichting tot na 1999 min of meer is aangekondigd. Voorts stellen zij een experiment van twee jaar voor met een aantal gebieden met een vrije winkelnering. De leden van de fractie van D66 menen in dit verband dat Arbeidsvoorziening het moet hebben van het kwalitatieve product, niet van verplichte winkelnering. Zij betwijfelen sterk of deze winkelnering moet duren tot en met 1999 en achten dit na 1999 niet aan de orde. De leden van de GPV-fractie stelden soortgelijke vragen.

Hierover kan het volgende worden opgemerkt. De introductie van de inkoop-constructie geschiedt in het kader van vernieuwing van de aansturing van Arbeidsvoorziening. Door de financiering van Arbeidsvoorziening voor een deel te laten verlopen via inkoop door uitkeringsorganen voor moeilijk plaatsbaren wordt een direct en zakelijk verband bewerkstelligd tussen de uitstroombaat van de uitkeringsorganen en de kerntaak van Arbeidsvoorziening en kunnen uitkeringsorganen meer dan in het voorheen rechtstreeks de activiteiten van de Arbeidsvoorzieningsorganisatie aansturen. Op termijn is veel te zeggen voor de introductie van concurrentie. Deze zal dan tot gevolg hebben dat Arbeidsvoorziening niet meer alle inkoopbudgetten zal weten «binnen te halen». Als gevolg van de bezuinigingstaakstelling op grond van het regeerakkoord is het nu echter wenselijk dat Arbeidsvoorziening voor een periode van enkele jaren de gelegenheid krijgt de budgettaire aanpassingen te verwerken. De rijksbijdrage aan Arbeidsvoorziening daalt in 1996 namelijk tot 1,2 miljard, waarna deze in 1997 en 1998 tijdelijk verder afneemt tot circa 1 miljard teneinde in deze kabinetsperiode het vereiste bezuinigingsbedrag op te brengen (in 1999 kan de bijdrage volgens de meerjarencijfers weer groeien tot de structurele 1,2 miljard). Dit vergt van Arbeidsvoorziening zeer forse aanpassingen in beleid en beheer. In deze omstandigheden is ervoor gekozen om de inkoopbudgetten voor in elk geval de periode tot en met 1999 bij Arbeidsvoorziening te doen belanden. Of sprake moet zijn van een eventuele continuering van een gedeeltelijke gedwongen winkelnering na 1999 kan op dit moment nog niet worden overzien. In tegenstelling tot de indruk die zich kennelijk heeft meester gemaakt van de leden van de VVD-fractie moet echter worden benadrukt dat door dit kabinet geen voorschot wordt genomen op het beleid terzake na '99.

Een experiment als bedoeld door de leden van de VVD-fractie is daartoe niet nodig. Op dit moment kan namelijk al ervaring worden opgedaan met

vrije winkelnering, omdat de bedrijfsverenigingen in het kader van hun (tijdelijke) bemiddelingstaak voor gedeeltelijk arbeidsgeschikten reeds vrij kunnen inkopen, bij de bemiddelingseenheden van het GAK, bij Arbeidsvoorziening of bij derden. Ook voor gemeenten geldt dat zij, met uitzondering van het budget waarvoor gedwongen winkelnering geldt, vrij zijn om met eigen gemeentelijke middelen arbeidsbemiddeling in te kopen buiten Arbeidsvoorziening. Deze inkoopactiviteiten zullen worden geëvalueerd.

De leden van de VVD-fractie vragen waarom niet nu al een heldere keuze gemaakt wordt of de inkoopregeling wordt opgenomen in de voorgenomen Wet Inschakeling Werkzoekenden (WIW).

In het kader van de stroomlijning van arbeidsmarktregelingen wordt bezien of de inkoopregeling voor gemeenten niet beter kan worden opgenomen in de WIW. Dit zal echter sterk afhangen van het karakter en de werkingssfeer van de WIW. Omdat deze discussie nog moet worden afgerond is ervoor gekozen om thans een wettelijke basis te creëren in de Algemene bijstandswet. Indien voorafgaand of tijdens de parlementaire behandeling van de WIW anders wordt besloten dan thans voorzien zou daarvan het gevolg zijn dat als dan een wettelijke basis voor de gemeentelijke inkoopregeling zou ontbreken. Met de nu gekozen werkwijze ontstaat dat probleem niet.

Over de vraag van de fracties van de VVD en D66 of Arbeidsvoorziening de vennootschapsbelastingplicht krijgt opgelegd bestaat geen onhelderheid: Arbeidsvoorziening is als publiek orgaan conform artikel 2 lid 3 Wet op de Vennootschapsbelasting niet belastingplichtig. Dit betekent evenwel niet dat de vraag omtrent deze belastingplichtigheid hiermee voor altijd beantwoord is. Zoals ook in de nota naar aanleiding van het verslag Arbeidsvoorzieningswet is opgemerkt vindt een onderzoek plaats naar de vraag of zbo's onderworpen zijn aan vennootschapsbelasting. De conclusies van dit onderzoek zullen ook worden betrokken op Arbeidsvoorziening.

Met betrekking tot de vraag van de fractie van D66 inzake de BTW kan ook verwezen worden naar de nota naar aanleiding van het verslag Arbeidsvoorzieningswet.

De leden van de fracties van de VVD en D66 willen worden geïnformeerd over de tijdsplanning en het financiële stappenplan ten behoeve van de wenselijk geachte geleidelijke ontwikkeling van het inkoopmodel tot structureel alle gemeenten, zoals neergelegd in de aangenomen motie bij de behandeling van de begroting voor 1996 van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (TK 1995-96 nr. 24 400 XV, nr. 27).

In antwoord hierop geldt het volgende. De noodzaak om extra financiële middelen te bestemmen ten behoeve van de bestrijding van de achterstandssituatie in de 19 gemeenten van het grote stedenbeleid is reeds eerder toegelicht in de memorie van toelichting. Hoewel de wens om alle gemeenten extra mogelijkheden en middelen met betrekking tot inkoop op het terrein van arbeidsbemiddeling te verschaffen wordt onderkend en in beginsel ook wordt onderschreven, ontbreken thans de budgettaire mogelijkheden om, bovenop de toegezegde toename van het budget voor de 19 gemeenten van het grote stedenbeleid van 35 mln. in 1996 tot 50 mln. in 1998 en 1999, nog meer gemeenten te betrekken in het inkoopmodel.

De leden van de GPV-fractie vragen waar de grens ligt voor de uitkeringsorganen tussen de activiteiten van begeleiding en controle, waarvoor zij primair verantwoordelijk zijn en de activiteiten, die in de samenwerking met de Arbeidsvoorziening moeten worden vormgegeven.

Aan de verantwoordelijkheidsverdeling als zodanig verandert niets. Uitkeringsorganen blijven verantwoordelijk voor de begeleiding en controle, zolang als sprake is van uitkeringsgerechtigdheid. Het kan dan ook niet zo zijn dat bijvoorbeeld na zes maanden de begeleiding van een uitkeringsgerechtigde ophoudt. Controle zal de bedrijfsvereniging zelf moeten doen.

De leden van de GPV-fractie stelden de vraag of de gemeenten in tegenstelling tot de bedrijfsverenigingen zelfstandig kunnen beslissen welke uitkeringsgerechtigde moeilijk plaatsbaar is.

Formeel is elke uitvoeringsinstantie zelf verantwoordelijk voor de wijze waarop iemand wordt geregistreerd in diens administratie. De tegenstelling die wordt gesignaleerd bestaat niet. Het is echter wenselijk dat Arbeidsvoorziening en uitkeringsinstanties hun administratieve indeling onderling afstemmen, als voorwaarde voor een gecoördineerde dienstverlening aan de cliënt. De samenwerkingsopdracht die is opgenomen in de nieuwe Arbeidsvoorzieningswet, Osv en Algemene bijstandswet beoogt dat ondermeer op dit punt wordt samengewerkt. De Regiegroep SWI werkt dit zoals bekend uit. Zonodig kunnen bij amvb op grond van de samenwerkingsbepalingen nadere regels worden gesteld. Op dit essentiële punt zal het kabinet de voortgang nauwkeurig bewaken en eventueel sturen.

5. Rapport interdepartementale werkgroep financiële vernieuwing arbeidsvoorziening

De leden van de VVD-fractie vroegen om een reactie op het rapport van de interdepartementale werkgroep financiële vernieuwing arbeidsvoorziening (IBA-rapport), vooral gericht op het inkoopmodel en het existentiële belang.

Zoals ook aangegeven in paragraaf 1 van de nota naar aanleiding van het verslag Arbeidsvoorzieningswet is gekozen voor de handhaving van een zelfstandige Arbeidsvoorzieningsorganisatie. In lijn met het IBA-rapport verricht deze landelijke Arbeidsvoorzieningsorganisatie de algemene dienstverlening aan alle werkzoekenden en werkgevers, zoals omschreven in artikel 4 lid 1a van het wetsvoorstel Arbeidsvoorzieningswet. Op deze wijze wordt de bestaande infrastructuur (landelijk net van kantoren, kennis) benut en heeft de rijksoverheid voldoende waarborg dat de taken adequaat en samenhangend worden uitgevoerd.

Naast de algemene dienstverlening is er de bijzondere dienstverlening aan moeilijk plaatsbare werkzoekenden als kerntaak. Hiervoor is een prestatiebudget beschikbaar. Vraag is hoe met dit budget een optimale efficiëntie en effectiviteit kan worden bereikt van de bemiddeling van moeilijk plaatsbaren. De regering staat op dit punt een gecombineerd model voor ogen, dat ruimte biedt voor landelijke beleidsprioriteiten en voor een start met het inkoopmodel.

Enerzijds dient Arbeidsvoorziening te kunnen beschikken over een betekenisvol prestatiebudget om zijn kerntaak te kunnen waarmaken. Over de te leveren prestaties worden afspraken gemaakt tussen de minister van SZW en CBA.

Anderzijds ziet de regering voordelen aan de introductie van transactie-elementen in het arbeidstoeleidingsproces, zoals ook vermeld in de nota naar aanleiding van het verslag Arbeidsvoorzieningswet. Aandachtspunten daarbij zijn in hoeverre de essentiële voorwaarde voor dit transactie-model, de aanwezigheid van een existentiële belang bij de inkoper, is gerealiseerd, hoe de inkoop kan worden toegespitst op de bemiddeling van moeilijk plaatsbaren en hoe dit model kan worden gecombineerd met de nagestreefde samenwerking.

Het tempo en de mate van de invoering van het inkoopmodel is vooral afhankelijk van een tweetal factoren. In de eerste plaats is van belang dat de procesgerichte samenwerking, zoals die thans wordt uitgewerkt door het CBA, Tica en VNG niet wordt belast met een substantiële verschuiving van financieringsstromen tussen Arbeidsvoorziening en de uitkeringsorganen en de daaruit volgende repercussies. Daarbij moet worden onderkend, zoals hiervoor al geconstateerd, dat Arbeidsvoorziening thans reeds bezig is een zeer forse bezuinigingstaakstelling te verwerken op grond van het regeerakkoord, waarbij verdergaande ingrepen nu niet opportuun zijn.

In de tweede plaats is nog onvoldoende sprake van een existentieel belang, in het bijzonder gericht op de bemiddeling van moeilijk plaatsbaren. Met betrekking tot gemeenten komt dit probleem aan de orde bij het beleidsonderzoek financieringssysteem van de Algemene bijstandswet in 1996 en de herziening van de Financiële verhoudingenwet, terwijl in het post-nOsv traject aandacht wordt besteed aan de financiële prikkels met betrekking tot de uitvoering van de sociale verzekeringswetten.

De geschetste aandachtspunten laten onverlet dat de regering de weg opgaat van het introduceren van transactie-elementen in de financiering van het arbeidsvoorzieningsbeleid, op basis van het principal-agentmodel, via een geleidelijk traject waarbij gewerkt wordt aan de noodzakelijke randvoorwaarden, met inachtneming van de primaire opdracht om te komen tot een gecoördineerde dienstverlening aan gemeenschappelijke cliënten.

6. Overig

De leden van de VVD-fractie vroegen of de conclusies van de externe accountant naar aanleiding van zijn analyse met betrekking tot de te verwachten problemen inzake het financieel beheer bij implementatie van het wetsvoorstel Arbeidsvoorzieningswet 1996 door de regering worden gedeeld. In antwoord hierop geldt dat een aantal punten, waarop de accountant ingaat, een nadere uitwerking moeten krijgen in het kader van de regels die conform artikel 68 Arbeidsvoorzieningswet moeten worden opgesteld. Deze regelgeving zal zich grotendeels beperken tot het formuleren van belangrijke uitgangspunten, omdat de onderwerpen naar hun aard vergen dat de Arbeidsvoorzieningsorganisatie zelf regelend optreedt, ter uitwerking van genoemde uitgangspunten. Derhalve zal overleg plaatsvinden met de Arbeidsvoorzieningsorganisatie.

II. ARTIKELSGEWIJZE BEHANDELING

Artikel 2

Zie voor de vragen van de leden van de CDA-fractie met betrekking tot artikel 2 de uiteenzettingen over het overgangsrecht hierboven, bij paragraaf 2.

Artikel 16

Voor het antwoord op de vraag van de PvdA-fractie over artikel 10 Arbeidsvoorzieningswet zij verwezen naar het antwoord hierop in paragraaf 3.2.2 van de nota naar aanleiding van het verslag Arbeidsvoorzieningswet 1996 op dat punt, alsmede naar de antwoorden op vragen van de D66-fractie in paragraaf 2 Overgangsrecht.

Artikel 20

Meerdere fracties vragen waarom, gelet op de keuze voor integrale handhaving van de status quo ten aanzien van de vergunningsstelsels in dit wetsvoorstel, niet ook de bestaande wijze van besluitvorming door het CBA met betrekking tot dit onderwerp is gehandhaafd, dit ook in verband met de gevoeligheid van de materie. De besluitvorming in het CBA bij gekwalificeerde meerderheid keert in de nieuwe Arbeidsvoorzieningswet niet terug, om redenen als bij dat wetsvoorstel uiteengezet (MvT pag. 26). Deze redenen zijn, kort samengevat, dat besluitvorming bij gekwalificeerde meerderheid niet past in de nieuwe bestuurs-samenstelling en ongewenst is omdat deze feitelijk kan leiden tot een vetorecht. Deze redenen verzetten zich ook tegen handhaving van deze vorm van besluitvorming, ook bij wijze van uitzondering, voor dit onderwerp. Voorts zou een dergelijke afwijkende wijze van besluitvorming voor één onderwerp een versturende en complicerende factor kunnen vormen voor de interne gang van zaken binnen het bestuur. Tenslotte valt, ook los van het voorgaande, niet in te zien waarom juist met betrekking tot de hier aan de orde zijnde materie een afwijkende besluitvorming gerechtvaardigd zou zijn.

Artikel 22

Onderdeel D

Artikel 72 Werkloosheidswet

De samenwerkingsverplichting, als geformuleerd in artikel 72, tweede lid, Werkloosheidswet (WW) is – zo constateren de leden van de PvdA-fractie terecht – smaller dan die in artikel 63 Osv. Anders dan deze leden veronderstellen is zulks wel de bedoeling. Het gaat immers in art. 72, 2e lid, WW, zoals in de toelichting ook al is gesteld (pag. 18), om een verbijzondering of accentuering van de bredere verplichting van artikel 63 Osv; de bepalingen moeten cumulatief worden gezien en er is dus geen sprake van een onbedoelde beperking en evenmin van een ongewenst gevolg dat door wijziging van dit artikel zou moeten worden weggenomen.

De leden van de PvdA-fractie achten het gewenst dat voorkomen wordt dat met publieke middelen een dubbele uitvoeringsorganisatie op het vlak van de arbeidsbemiddeling tot stand komt. Hoewel de memorie van toelichting duidelijk maakt dat het niet de bedoeling is dat bedrijfsverenigingen of uitvoeringsinstellingen zelf bemiddelingsactiviteiten gaan uitvoeren, is de tekst van de wet tesamen met de tekst van het convenant ontvlechting volgens deze leden niet waterdicht.

In paragraaf 4 en in de nota naar aanleiding van het verslag van het wetsvoorstel Arbeidsvoorzieningswet 1996 is al nader op deze kwestie ingegaan. Op grond van de Osv zijn bedrijfsverenigingen verplicht om hun taken via een administratieovereenkomst uit te laten voeren door een erkende uitvoeringsinstelling. Zij kunnen dus niet zelf bemiddelingseenheden opzetten. In het derde lid van artikel 72 WW wordt geregeld dat de bedrijfsvereniging de uitvoering van het geschikt maken voor inschakeling in de arbeid van moeilijk plaatsbare werkloze werknemers, in bijzonder door scholing en bijzondere inspanningen voor hun arbeidsbemiddeling moet laten uitvoeren door de Arbeidsvoorzieningsorganisatie of door derden. Hierbij wordt dus expliciet verboden dat erkende uitvoeringsinstellingen bemiddelingsactiviteiten ten behoeve van moeilijk plaatsbare werkloze werknemers verrichten en wordt voorkomen dat er met publieke middelen een dubbele uitvoeringsorganisatie voor bemiddeling tot stand wordt gebracht.

Het convenant ontvlechting en de erkenningscriteria uitvoeringsinstellingen (Stcrt. 1995, 226) maken het mogelijk dat een uitvoeringsinstelling een onderdeel kan zijn van een holding en op dit moment is inderdaad niet uitgesloten dat in het private deel van een holding (B-poot) een bemiddelingsbedrijf kan worden opgericht. Dit bemiddelingsbedrijf valt onder het begrip «derden» en is dus een concurrent van andere private bemiddelingsbedrijven.

De bedrijfsvereniging bepaalt bij wie de bemiddeling wordt ingekocht, bij Arbeidsvoorziening of bij derden. Op inkoop van bemiddelingsactiviteiten is de aanbestedingsrichtlijn van de EG van toepassing. De uitvoeringsinstelling zal namens de bedrijfsverenigingen dus offertes moeten vragen aan Arbeidsvoorziening en een aantal particuliere bemiddelaars en kan dus niet zo maar opdrachten doorschuiven naar het eventuele bemiddelingsbedrijf in de B-poot van de holding.

Het kabinet zal bij de formulering van het wetsvoorstel post-nOsv nagaan of een bemiddelingsbedrijf in de B-poot te veel risico's voor de samenwerking in de regio met zich brengt en of het alsnog moet verbieden dat in de B-poot van de holding een dergelijk bedrijf kan worden opgericht. Dit ter uitvoering van de motie van Nieuwenhoven, die vraagt de regering bij de formulering van het post-nOsv wetsvoorstel nauwlettend toe te zien, dat aan de samenwerking in de regio tussen de bedrijfsverenigingen, de arbeidsvoorzieningsorganisatie en de sociale diensten niets in de weg wordt gelegd.

Met betrekking tot de vraag van de PvdA-fractie inzake de bemiddeling door gemeenten zij verwezen naar het antwoord hierop in paragraaf 4 van deze nota.

Artikel 27

In antwoord op de vraag van de PvdA-fractie inzake de financiële consequenties voor Arbeidsvoorziening vanaf het moment dat Arbeidsvoorziening de expliciete taak krijgt om deze groep te gaan bemiddelen geldt dat deze nader worden bezien in het kader van de post-nOsv.

Artikel 28

De leden van de D66 vragen wat de redenering is achter het laten vervallen de voorafgaande goedkeuring van het Ctsv bij het beschikbaar stellen van budgetten voor de inkoop.

Dit is gedaan om ook ten aanzien van dit onderwerp de algemene verantwoordelijkheidsverdeling tussen het Ctsv en het Tica te laten gelden. In de Osv is geregeld dat het Tica de budgetten van de bedrijfsverenigingen voor de uitvoeringskosten vaststelt. Dit gebeurt zonder goedkeuring vooraf door het Ctsv. Het budget voor inkoop van arbeidsbemiddeling is in feite een onderdeel van de uitvoeringskosten van de bedrijfsverenigingen. Er is dus geen reden om dit element er apart uit te lichten en te eisen dat voor de budgettering dit onderdeel het Tica eerst toestemming moet krijgen van het Ctsv.

De Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
A. P. W. Melkert